

[Bindslev.]

saaledes som jeg maa se dem fra det Punkt, hvor jeg har min kommunale Opgave, nemlig for Københavns Kommunes Vedkommende.

Der er ved at ske det mærkelige — eller maaske i Virkeligheden, naar det kommer til Stykket, ikke saa forfærdelig mærkelige —, at det, som i sin Oprindelse tilsigtede at være en Udligning, i Virkeligheden er blevet og vil blive en Skatteforhøjelse, blot paa en anden Maade end den, man normalt gennemfører den paa. Det ser ud til, at Begrebet Udligning er ved at blive fuldkommen udvisket, og det er dog maaske derfor paa sin Plads allerede fra første Færd at gøre opmærksom paa, hvad Udligning efter sit Begreb maa betyde. Udligning kan efter sit Begreb ikke betyde Skatteforhøjelse, men det maa nødvendigvis betyde ene og alene en ligeligere Fordeling af Skattebyrderne, og en selvfølgelig Forudsætning for Udligningslovene kan derfor kun være, at man i videst muligt Omfang tilbagebetaler til Borgerne de Skattebeløb, som Kommunerne lettes for.

Og det er da ogsaa et Synspunkt, som ikke er Indenrigsministeren fremmed. Det er et Synspunkt, han selv har gjort til sit i den Tale, hvormed han forelagde Udligningslovene i forrige Samling. Jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til et ganske kort Citat. Indenrigsministeren sagde ved Forelæggelsen af Landsudligningsloven i Forhandlingerne Sp. 2939 for 1935—36 følgende:

„Efter Lovforslaget uddrages af samtlige Landets kommunale Budgetter Udgifter, der tilsammen udgør ca. 74 Mill. Kr.; det vil sige, at de kommunale Skatter for Landet som Helhed kan nedsættes med disse 74 Mill. Kr. eller med 28 pCt.“.

Dér nævner Ministeren selv som en Forudsætning for Udligningsloven, at de Penge, som Kommunerne indvinder, og som naturligvis modsvares af nye Statsskatter, som de samme Borgere om end i et andet Forhold skal betale til Staten, disse Penge skal gaa tilbage til Borgerne som en direkte Lettelse. Og lidt senere, Sp. 2957, omtaler Ministeren under Forelæggelsen af Udligningsloven for Hovedstadskommunerne, at der er „selvfølgelig et indre Sammenspil“ mellem Hovedstadsudligningsloven og Landsudligningsloven. Jeg har deraf Lov til at uddrage den naturlige Konsekvens; at det, som maa være gældende for Landsudligningsloven, nemlig at de Penge, som Kommunerne lettes for, skal betales til Borgerne og ikke bruges til andre Formaal;

selvfølgelig ogsaa gælder for det Udligningstilsvaret, som Københavns Kommune fremtidig skal modtage fra Frederiksberg og Gentofte Kommuner.

Men naar vi nu ser paa, hvorledes Udligningslovene virker — og jeg kan bevise det specielt for Københavns Kommunes Vedkommende —, viser det sig, at man simpelt hen benytter disse to Love til en veritabel Skatteforhøjelse for det store Flertal af Københavns Kommunes Borgere. Det er et højest ejendommeligt Resultat, naar man betænker, paa hvilken Baggrund specielt Hovedstadsudligningen gennemførtes her i Rigsdagen, og hvilke Forventninger man stillede til den. Ærede Medlemmer vil erindre, hvorledes Borgmester Hedebo tændte en Sejrsbelysning over Raadhuset, som endnu skinner hver Aften som et Tegn paa den særlige Glæde, Københavns Kommune og dens Borgere maatte føle ved Tanken om Gennemførelsen af Udligningen.

Jeg vil gerne tillade mig ved nogle enkelte Tal kort og klart at paavise, at denne Udligning, som burde være blevet til en Lettelse for Københavns Kommunes Borgere, i Virkeligheden for det store Flertal af dem er blevet ensbetydende med en Skatteforhøjelse, der kommer til som en ekstra Gevinst, om jeg saa maa sige, til den øvrige Skatteforhøjelse, som Regeringen nu i denne Samling har vel-signet Samfundet med.

Man har i Københavns Kommune valgt at bruge de Udligningsmidler, som tilflyder Kommunens Kasse, bl. a. til en Lettelse af Kommuneskatten med 20 pCt. I Forvejen laa Kommuneskatten 20 pCt. over den normale Skatteudskrivningsrate her i København, saaledes at man nu igennem denne Udligning kommer ned paa de 100 pCt. At man samtidig igennem Udligningslovene paabyrder Københavns Borgere en Række nye Skatter, er en velkendt Sag. Hvad der maaske er mindre kendt, er, at den Lettelse, der her er Tale om, kun kommer til at virke paa en saadan Maade, at Indtægter fra 1 750 Kr. og nedefter faar en lillebitte Lettelse, medens alle Skatteydere med en Skatteindtægt over 1 750 Kr., i det Øjeblik de modtager den nye Skattebillet, vil se, at Udligningen for deres Vedkommende er ensbetydende med en Skatteforhøjelse.

Hvorledes dette forholder sig i Detailler, har jeg paa Grund af Forretningsordenen ikke Tid til at gøre nærmere Rede for; men dette er den simple Kendsgerning; saaledes er det; man har benyttet disse Udligningslove, der skulde betegne en Let-